

ÎNCHEIERE

3 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Igor Brinișter în interesele Alei Cioban,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de Ala Cioban împotriva lui Vitalii Muntean cu privire la declararea nulității clauzei contractuale, restituirea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 8 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Ala Cioban și s-a menținut hotărârea din 28 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central,

c o n s t a ț ă:

La 14 iunie 2016 Ala Cioban a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Vitalii Muntean, prin care a solicitat: declararea nulității absolute a pct.2.1. lit. b) din Contractul de prestări servicii din 14 martie 2012, încheiat între Ala Cioban și Vitalii Muntean; încasarea de la pârât a sumei de 80 000 lei și compensarea cheltuielilor de judecată, inclusiv a sumei de 2 400 lei pentru taxa de stat.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la 14 martie 2014 a încheiat cu pârâtul Vitalii Munteanu contractul de prestări servicii, în baza căruia ea în calitate de executor s-a obligat să presteze servicii de asistență juridică clientului Vitalii Munteanu în vederea autorizării (legalizării) construcției neautorizate, pentru onorarea de către executor a obligațiilor prevăzute în contract, iar clientul Vitalii Muntean urma să elibereze în numele executorului procura cu împuternicirile respective, fapt care așa și nu a fost efectuat de către ultimul.

A menționat că la pct. 2.1 lit. b) din contract, a fost prevăzută transmiterea clientului de către executor a sumei de 5000 euro cu titlu de garanție (gaj) a executării obligațiilor asumate, astfel, la data de 14 martie 2012 dânsa a transmis, iar Vitalii Muntean a primit suma de 80 000 lei, însă ulterior, Vitalii Muntean i-a comunicat că nu mai are nevoie de serviciile respective, deoarece singur a efectuat autorizarea bunului imobil, iar suma primită nu a fost restituită.

La 25 noiembrie 2014 a expediat în adresa pârâtului somația cu solicitarea restituirii sumei de 80 000 lei, iar la 5 decembrie 2014 în adresa ei a parvenit răspunsul pârâtului privind refuzul de a întoarce suma solicitată.

Reclamanta a relatat că obiectul contractului de prestării servicii din 14 martie 2012 îl constituie serviciile de asistență juridică ale executorului în vederea autorizării unei construcții neautorizate și obținerea extrasului confirmator de la cadastru, care urmau să fie prestate cu titlu gratuit, serviciile așa și nu au fost prestate de către executor din cauza circumstanțelor imputabile în exclusivitate clientului.

Prin hotărârea din 28 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central, cererea de chemare în judecată înaintată de Ala Cioban împotriva lui Vitalii Muntean s-a respins ca fiind neîntemeiată.

S-a încasat de la Ala Cioban în beneficiul lui Vitalii Muntean suma de 6 000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

În motivarea soluției prima instanță a reținut că, conform pct.2.1 lit. b) din contractul de prestare servicii din 14 martie 2012, executorul și-a asumat obligația să acorde un gaj în mărime de 5 000 euro sau echivalentul în lei moldovenești pentru garantarea executării corespunzătoare a obligațiilor.

La încheierea contractului menționat, de către Ala Cioban a fost transmisă suma de 80 000 lei (echivalentul a 5 000 euro) lui Vitalii Muntean cu titlu de garanție a obligațiilor asumate, fapt confirmat prin semnătura ultimului cu indicare primirii sumei de 80 000 lei.

Potrivit pct.4.1 din contractul de prestări servicii, în cazul executării necorespunzătoare a obligațiilor, executorul va răspunde cu gajul stabilit în prezentul contract.

Astfel, instanța a constatat că reclamata nu și-a executat obligațiile de executor în conformitate cu contractul din 14 martie 2012, cu privire la prestarea serviciilor de asistență juridică în vederea autorizării construcției neautorizate.

La 9 iulie 2018, Ala Cioban a declarat apel împotriva hotărârii din 28 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă.

Prin decizia din 8 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Ala Cioban și s-a menținut hotărârea din 28 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central.

La 8 februarie 2019, avocatul Igor Brinișter, în interesele Alei Cioban, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 8 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 28 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă și compensarea cheltuielilor de judecată în sumă totală de 11 900 lei.

În motivarea recursului a invocat că decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt nemotivate, neîntemeiate și pasibile de a fi casate.

Consideră că atât instanța de apel cât și prima instanță, la examinarea cauzei în fond, au denaturat sensul celor indicate în cererile depuse, precum și sensul susținute în cadrul ședințelor de examinare, pe alocuri chiar schimbând cardinal sensul celor enunțate de către părți sau reprezentanții acestora.

Recurenta a menționat că instanța de apel a nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu a dat nici o apreciere faptului că reprezentantul intimatului nu a

oferit nici un răspuns la întrebările acordate de către reprezentantul recurenteii la examinarea cauzei în ordine de apel.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că decizia integrală a instanței de apel a fost expediată participanților la proces la 10 decembrie 2018 (f.d. 170), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurentă lipsește.

Totodată, în cererea de recurs, recurenta a menționat că a recepționat decizia contestată la 14 decembrie 2018.

Din aceste considerente, Colegiul consideră că recursul înregistrat la 8 februarie 2019 a fost declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în

care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Igor Brinișter în interesele Alei Cioban, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Igor Brinișter în interesele Alei Cioban.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari